

ע"פ 27892/11/16 - אייל רוזנברג נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 27892-11-16 רוזנברג נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער	אייל רוזנברג
	ע"י ב"כ עו"ד חגי קלעי
נגד	עיריית תל-אביב-יפו
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופט י.חסדיאל) מיום 26.9.16 לפיו הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, חניית רכב בתוך מעבר חציה ובתחום 12 מ' לפניו וגזר עליו קנס בסך 500 ₪.

הרקע

בית משפט קמא קבע כי באמצעות עדותו של הפקח והתמונה שהגיש ת/1 הוכחו היסודות העובדתיים של העבירה. רכבו של המערער צולם כשהוא חוסם מעבר חציה בחלקו הקדמי של הרכב, ממול חסמה מכונית אחרת את צידו השני של המעבר, כך שלהולכי רגל נותר נזקק צר בלבד למעבר בטוח על הכביש.

בית משפט קמא אף דחה את טענותיו הבאות של המערער;

- המערער הסיק לדבריו כי עיריית ת"א משהה באופן חלקי את תוקף תמרוני החניה במקום בו חנה בשעות הלילה.
- המערער לדבריו טעה במצב הדברים. בית משפט קמא קבע כי אין מדובר בטעות במצב הדברים - טעות עובדתית, אלא לכל היותר בטעות לגבי נהלי האכיפה של הרשות.
- המערער טען להגנת הצורך. בית משפט קמא דחה את הטענה וקבע כי אין מדובר בסכנה מוחשית של

עמוד 1

פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, ברכושו של המערער או זולתו.

ד. הטענה לפיה מדובר בעבירה שהינה זוטי דברים נדחתה על ידי בית משפט קמא כפי שנדחתה לא פעם על ידי בתי המשפט במקרים דומים.

להלן בקצרה טענות המערער:

1. על פי מדיניות האכיפה של המשיבה בשעות הלילה לא מתקיימת אכיפה במקום בו נרשם למערער הדוח ומסמך אכיפה זה הינו תקנה בת פועל תחיקתי. בית משפט קמא שגה כאשר קבע כי אין מדובר בתקנה בת פועל תחיקתי.
2. בית משפט קמא עמד בהחלטותיו על כך שחלה על המשיבה חובה לפרסם את מסמך המדיניות. עוד נקבע כי על פי מסמך זה האיסור באשר לחנייה בתחום מעבר החניה תאכף גם בשעות הלילה. אולם מאחר ולא פורסם המסמך דנן אין בהוראותיו כדי להטיל חובה על האזרח.
3. בית משפט קמא שגה בקביעתו כי לא התבצעה אכיפה בררנית. במקרה זה לא היתה קריאת שירות בנוגע לרכבו של המערער ועל כן לא היה מקום לאכוף את העבירה דנן.
4. שגה בית משפט קמא בקביעתו כי לא עומדת למערער הגנה מן הצדק.
5. שגה בית משפט קמא בקביעתו כי לא עומדת למערער הגנה של טעות במצב דברים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בכל המסמכים, הפרוטוקולים וההחלטות שבתיק בית משפט קמא, סבורתי כי דין הערעור דנן להדחות מהטעמים שיפורטו.

אין חולק כי רכבו של המערער חנה במקום בו ניתן לו הדוח, בתוך מעבר חצייה ובתחום של 12 מ' לפניו. על כך העיד עורך הדוח מר ישי אהרוני (הדוח ת/1, תצלום אויר ת/2). המערער העלה טענות שונות חלקן כטענות מקדמיות אשר נדחו על ידי כב' השופט א. הרמלין בהחלטותיו וחלקן נדחו בהכרעת הדין. בצדק קבע בית משפט קמא כי הנחיות האכיפה אינן תקנות בנות פועל תחיקתי, מאחר והן אינן משנות או מסייגות את הוראות החניה והאיסורים הקבועים בחוק. ההנחיות הללו קובעות לכל היותר סדר עדיפויות לאכיפת הוראות החוק ותו לא.

זאת ועוד לחנות בתחומי מעבר חצייה נאסר גם על פי ההנחיות הללו וגם על פי הוראות החוק כך שאיסור זה ניתן לאכוף אף אם לא פורסמו ההנחיות. כל בר דעת יודע ומבין כי נאסר לחנות בתחום מעבר חציה, גם בשעות הלילה, על מנת לא לסכן את הולכי הרגל אשר זכאים להשתמש במעברי החציה בבטחה גם בשעות הלילה, באותן שעות שהמערער חנה במקום.

לא הוכחה טענת המערער בנוגע לאכיפה בררנית, לכל היותר מדובר באכיפה חלקית. ולכן לא עומדת למערער טענת ההגנה מן הצדק בנסיבות הללו.

טעותו הנטענת של המערער לענין נוהלי האכיפה של הרשות איננה טעות לפי הוראות סעיף 34 יח' לחוק העונשין. הטעות איננה טעות עובדתית - במצב דברים, שיש בה כדי להשפיע על האחריות הפלילית. לכל היותר ניתן היה לטעון כי למערער היתה טעות בהבנת המצב המשפטי לפי סעיף 34 יט'. וזאת בתנאי שהטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר. מאחר ומדובר בעבירה של אחריות קפידה, על הטוען להוכיח כי עשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה ולא זה המצב במקרה דנן.

גם הגנת הצורך שהעלה המערער אין בה ממש בענייננו, לא מדובר בסכנה מוחשית של פגיעה חמורה לחייו, חרותו, גופו, רכושו של המערער או בסכנה לזולתו, שלא היתה דרך אחרת לנהוג בה. עייפות כטענת המערער, איננה משמשת היתר לעבור על חוקי התנועה.

גם הטענה בנוגע לזוטי דברים נדחתה כדין על ידי בית משפט קמא. למרות שמדובר בעבירה קלה, אין מדובר בזוטי דברים כלל ועיקר.

בית משפט קמא לא שגה לא בשיקוליו ולא בקביעותיו, אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.